

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 169.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939350784/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

elsker dig saa høit – overtal ham til at tage sin Beslutning tilbage! Lad mig ikke tvinges til at forlade ham og dig! Vær god, vær klog – vær barmhjertig mod os alle!» – Hun stirrede forfærdet og bedrøvet paa mig, idet hun svarede: »Du veed, at din Fader aldrig gaar fra sit Ord, om det saa var Vorherre selv, der befalede ham det!» men tilføiede, forskrækket over det vilde Udtryk i mit Ansigt: »Ja, jeg skal tale med ham! Vær blot rolig! det er sandt, Du er syg! Gaa tilsens mit Barn, Du har stærk Feber.» For at afbryde den Samtale, der satte os begge i saa heftig Bevægelse, ringede hun paa Kammerjomfruen og befalede hende at blive inde og passe mig, men selv veg hun ikke fra min Seng. Der sad hun til sildig Aften, badede min Pande med koldt Vand, gav mig kjølede Pulver og nervestyrkende Draaber, men behandlede hvert Udbrud af min Sjæleangst som Feberphantasie.

Efter Nattens Ro og Ensomhed havde jeg imidlertid saa fuldkomment gjenvundet min Bevidsthed, at hendes Forsøg paa at skuffe Fader med Hensyn til min Tilstand, mislykkedes. Kort og koldt forlangte han mit Svar paa Grevens Vegne – det var et bestemt Afslag. Min Stakkels Moder blev baaret besvimet ud af Stuen, og Fader fulgte hende, efterat have befaleet mig, inden Aften at forlade hans Huus, uden at gjøre noget Forsøg paa at see hende. Jeg adlød uden Modstand, men med de bitterste Følelser i Hjertet. Claras Portrait var det eneste jeg tog med fra mine Forældres Hjem.»

En lang Pause fulgte efter Tyras Fortælling. Edelig sagde Minona: »Du kunde dog ikke fortryde dit Valg?» – »Neil« svarede Tyra, idet hendes Ansigt oplivedes af mild og begeistret Bevægelse. »Jeg var alene, forskudt og fordømt af Verden – men frikjendt af min egen Følelse. Er andres Foragt ikke at foretrække for Selvføragt? Jeg havde mistet meget, men mit Hjerter var bevaret for Livet, Sandheden, Kjærligheden! Vel sørger jeg dybt over mine Forældres forladte Tilstand, men jeg bebrejder mig den ikke. Jeg kunde ikke have ofret dem min Ære og Tro! Der er ingen Velsignelse ved et Offer, der fornedrer Den, som bringer det. – Det er saligt at lide Forfølgelse for sin Troes Skyld, naar man troer paa Livet, thi det vender Sorgen til Glæde. Gjennem Ørkenen fandt jeg Vej til det forjættede Land.»

Det var blevet sildig Aften, og Maanen stod høit paa Himlen, da